

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg bliver nødt til først at sige til hr. Bernhard Baunsgaard, som refererer fra vores forhandlinger, at bl. a. kristeligt folkeparti, som jeg har siddet som repræsentant for, under disse forhandlinger skulle have lagt noget på bordet og så være gået hjem og så fået beskudt om, at vi skulle komme med noget andet, at det har jeg ingen sinde gjort. Jeg har ovovet selv at foretage disse forhandlinger uden at skulle gå hjem med noget, for der var intet at gå hjem med. Jeg har selv været med til at formulere det, som står der, så jeg ved udmærket, hvad jeg mente med det, jeg skrev, og derfor behøvede jeg ikke at gå hjem og spørge: hvad mener I nu i gruppen? Jeg vidste udmærket, hvad jeg mente med det, der stod i det, vi havde nedfældet i augustforliget i sin tid, og dette har jeg fastholdt.

Det er også det, som man prøver på at fastholde i dette lovforslag, det skal jeg indrømme: de reelle kapitalgevinster – det har jeg sagt hele tiden – viger vi ikke uden om. Dem ønsker vi en rimelig beskatning af. Vi har ikke snakket noget om, hvorvidt det skal være en prioritet i ejendommen, men vi har snakket om, at vi vil beskatte dem.

Hvad er så de reelle kapitalgevinster? Ja, her snakker man hele tiden om debitorers og kreditorers penge. Hvad rager det staten, om der er sket en inflation, som debitor må betale? Det er ikke noget, staten har skabt. Ja, vel har staten måske skabt inflationen, men først at skabe inflationen og så bagefter stryge gevinsten ville da være en særdeles dobbelt beskatning. Hvis man vil se på den almindelige udvikling i ejendommenes værdier i forhold til andre omkostninger, så kan vi tage det reelle omkostningsniveau for 1955. Her vil man finde, at ejendommene indtil 1975 ikke var steget så meget som de reelle omkostninger.

Hvis man vil tage den almindelige skatteudvikling på dette område sammenlignet med andre områder, så er der sket en langt stærkere udvikling på dette område, end der er sket med hensyn til ejendomsprisstigningerne. Med hensyn til lønudviklingen vil man, når man tager en 20-årig periode, finde, at den har været lige så stor som stigningen på jord og fast ejendom, når vi tager byggemodningen på grundene fra.

Det er de nøgne kendsgerninger, at ejendommene steg mindre i 1960'erne, end andet steg, det må enhver vel erkende. Så indhenter ejendommene selvfølgelig det, som de forsmåede i den tid. Det er derfor, man får en bølgebevægelse. Det følges ikke lige ad, men man når til samme resultat, der bliver den samme stigning, fordi ejendomsprisstigningen, jordprisstigningen, er et resultat af den samlede stigning i dette samfund.

Så vil der selvfølgelig være visse områder, hvor man får en gevinst, og det er den, vi siger skal beskattes. Hvorfor skal en mand, fordi han tilfældigvis bor ved en større by, have en fortjeneste på 10 mill. kr. med en beskatning på 60 pct.? Jeg gentager for hundrede og syttende gang, at husmanden ude på heden skal beskattes med 75 pct. af inflationen og ikke af en reel kapitalgevinst.

Det, der hele tiden, jeg havde nær sagt får mig til at flyve i harnisk, når man fremlægger dette, er, at man aldrig, aldrig, kan komme videre med de reelle kapitalgevinster dér, hvor der er en mulighed. Jeg har da fået skatteministeren til i al fald at fremlægge, hvad vi får ind på frigørelsesafgiften, og hvorledes den virker. Ja men for hundrede og syttende gang: lad os da så begynde dér og sørg for, at der dér i al fald bliver en rimelig beskatning.

Jeg kan lige så godt sige klart og tydeligt, såvel over for kommunisterne som over for skatteministerens indbydelse, at det da selvfølgelig er smukt, at skatteministeren, lad mig sige det i en parentes, sætter pris på det frugtbare samarbejde, vi havde i sin tid. Det er da selvfølgelig rart at høre, at skatteministeren hele tiden vender tilbage til det. Det viser jo hans påskønnelse af vores indsats på dette område. Det skal jeg da kun takke skatteministeren for. Men det er lidt af en hån at gennemføre forslag på mere end 20 mia kr., som vi ikke kunne tilslutte os, og så bagefter komme og sige: nu gælder det her stadig.

Vel, hr. skatteminister, vi kommer og snakker om disse ting. Men lad mig så sige, som jeg var ved at sige: det nytter ikke, at man vil have de almindelige handler ind under nogen som helst beskatning. Derfor må vi også sige til kommunisterne her, at det ikke nytter, at man tænker på at få os med til at beskatte de almindelige inflationsskabte gevinster. Derimod de reelle, som man skrev